

Skaktens Skygger

Fanget – Forfulgt – Fortabt

I det tomme mørke findes kun de dæmoner, du selv tager med.

4 minearbejdere sidder en dag fast i den elevator, som skulle transportere dem til deres underjordiske arbejdsplads. Mens de venter på hjælpen, begynder virkeligheden at flyde sammen med gamle minder. Stemmer fra en fortrængt fortid begynder at hviske til dem, og ud af skyggerne begynder skikkelser, som de havde håbet at de aldrig skulle se igen, at tage form.

Hvor længe kan et menneske holde det fortrængte stangen? Hvad er prisen for at se fortiden i øjnene? Og hvor meget smerte kan en sjæl bærer? I det tomme mørke venter svaret...

Zeta-minen

At terraforme og kolonisere Mars har været det største projekt menneskeheden nogensinde har kastet sig ud i. Ledet af de forenede koncerner har millioner af immigranter indrettet sig i underjordiske byer, imens de arbejder for at overfladen kan blive beboelig. En af de mange miner, som bidrager til dette projekt er Zeta-minen. Når de nye arbejdere kommer med toget, finder de en lang række af mennesker foran et massivt elevatorårn. De er tavse, fordybet i tanker. Nogle står nervøst og tripper imens andre har deres øjne fikseret på det dyb, der snart vil opsluge dem. Kun de færreste ser den ildevarslende besked "lad alt håb fare", der er blevet ridset ind i bjælken over den tunge metalport. Hold for hold træder de ind i elevatoren, gitteret lukker sig bag dem og som i en forsejlet kiste bliver de fragtet dybt ned i Mars indre. For enden af denne rejse finder de en skjult underverden: Travle byer af stål, beton og tandhjul. Et sted hvor glødepærer erstatter solens stråler og hvor dampfløjten marker dagens begyndelse og slutning. I starten har man svært ved at finde sig til rette; ens krop gør ondt, alle minegangene ligner hinanden, og de vilde fester holder en vågen om natten. Men efter et stykke tid falder man ind i minens evige rytme: Ens

bevægelser bliver mekaniske, man bliver fortrolig med den underjordiske labyrint og de hæmningsløse stunder bliver dagens højdepunkt. Når fyraftenen og det nye hold befrier en fra arbejdet, tager man direkte til minebyernes underholdningssektioner. Ligesom holdskiftet får minearbejdet til at køre i døgn drift, så stopper arbejdernes fest aldrig. Her findes en farlig kombination af prostitution, spil og rusmidler, og de fleste når at bruge deres dagsløn før fløjten kalder dem på arbejde igen. Men imellem rækkerne af søvngængere kan man finde enkle øjne, hvor der brænder en ild. Og hvis man lytter godt efter, kan man overalt høre en svag hvisken. En hvisken, der snart vil blive til et kampskrig. Ja, hvis man tvinger øjnene mod denne underverden kan man se starten på en revolution.

Eventyret om den lille pige og ildfluerne

Der var engang en lille pige, der kendte til en skat. Her snakker jeg ikke om en skat af guld og juveler, men af levende, magiske væsner: Nattens ildfluer. Hver aften ventede den lille pige tålmodigt på at de skulle tænde deres lys, og træde op til dans. Og hver aften viste de hende vej til de forunderlige steder som de voksne havde for travlt til at kunne finde. Steder hvor drømmeagtige eventyr udfoldede sig. De tog hende med på rejser gennem tusind verdener, stillede hende gåder som kunne optog hendes tanker i flere dage og gav hende stof til drømme og mareridt.

Den lille pige havde en far, hvis ansigt var blevet gråt af bekymringer. Der blev mindre og mindre arbejde at få, og alting blev dyrere og dyrere. Det var normalt dengang, så normalt at man kunne dele jordens folk op i to: Dem, der havde råd til at blive boende, og dem der måtte rejse. Hver dag blev store stjerneskebe fyldt med håbefulde og vemodige familier, som sagde farvel til den verden de kendte.

En aften var den lille pige ude og sejle i en skovsø med sin far. Han roede dem hen til en ø i midten af søen og her viste han hende stjernerne. Blandt de mange funkende lys, udpegede han en lille rød prik: På den prik venter der et bedre liv, sagde han. Først var hun bjergtaget, og kunne knap nok forstå at man kunne bo et sted, der var så lille og så langt væk. Så hun spurgte ham om der også ville være ildfluer det nye sted. Han rystede på hovedet og kyssede hende på panden, uden at vide at hendes verden braste. Hun var tavs da de pakkede deres få ejendele, og da de tog den lange rejse op igennem skyerne. Hun var tavs da de kom til den larmende Lunastation, og heller ikke på rejsen mod den røde planet ville hun sige noget. Hun sad ved det lille vindue, og så hvordan deres gamle hjem blev mindre og mindre, for til sidst at forsvinde.

Da de landede på den nye verden, var der stor trængsel og alarm. Tusind mennesker talte tusind sprog, og de havde alle travlt med at komme på det rette tog. Og midt i alt denne forvirring forsvandt pigen. Hendes far havde kun sluppet hendes hånd et øjeblik, og pludselig, så var hun væk. Det ligger udenfor mine evner, at beskrive den følelse hendes far havde. Men prøv at forestil dig hvis en del af dig, f.eks. din arm, pludselig forsvandt og du simpelthen ikke vidste hvorhen. Så har du måske et fingerpeg. Faren glemte alt om sin dyre billet, og begyndte at lede hele stationen igennem. Fra den ene ende, til den anden og så en gang til.

Overalt så han børn, som var blevet væk fra deres forældre, men ingen af dem var hans lille pige. Han spurgte omkring sig, fik folk til at hjælpe med at lede og råbte hendes navn til hans stemme knækkede. Men hun var væk, og han måtte erkende det frygtelige: Strømmen af mennesker havde ført hende med sig. Til et tog. Et tog, som nu var langt, langt borte. Han så på listen over de mange toglinjer, som førte til hundred byer på denne fremmede verden. Og han vidste at han måtte lede. Således begyndte en årelang og rastløs søgen. Fra fra station til station og fra by til by. Overalt fandt han tabte menneskebørn, men ingen steder fandt han hende han søgte.

Han var blevet en gammel mand, da han endelig gav op. Han gemte sig i lastrummet på et skib, og rejste tilbage til den verden de forlod så mange år tilbage. Her fandt han deres gamle hus, der nu stod som et afsjælet legeme. Modløs og drænet for livskraft lagde han sig på gulvet, og det var ikke hans plan at rejse sig igen. Men skæbnen havde andre planer. Da natten kom bragte den en lille flok ildfluer med sig. Ivrigt fløj de omkring ham og satte sig på hans ansigt, som for at vække ham. Først prøvede han at jage dem væk,

men de blev ved med at danse omkring ham og tvang ham til at åbne sine øjne. Og det han så var magi: Foran ham gik ildfluerne sammen til én skikkelse, og han så sin datter tage form. Som et levende stjernebillede dansede hun først omkring ham, og så ud af huset. Ude af sig selv fulgte han efter, som en trøstende, der følger et fatamorgana, imens han prøvede at indhente hende. Hun førte ham længere og længere ud i skoven. Her viste hun ham alle de steder, der engang var rammen for hendes eventyr. Alle de steder, det var rammen for hendes tusind verdener. Til sidst dansede hun over skovsøen og standsede på den lille ø. Sanseløs kastede faren sig i vandet, og han var drivvåd da han grædende kastede sine arme om hende. Men ildfluerne blev spredt af hans omfavelse og han greb kun den bare luft. Han faldt på knæ, og indså at det blot var en drøm. Og så alligevel. Da han så op igen så han tusinder af ildfluer, der kredsede omkring ham, som en orkan kredser om sit øje. Først nu så han den skønhed, som han før var blind for. Først nu forstod han hvilken skat han havde tvunget sin datter til at forlade. Og først nu vidste han, hvordan han kunne gøre skaden god igen.

I årene der fulgte, lagde børnene på de store skibe mærke til nogle små selvlysende væsner, der sneg sig med på rejsen. De flugte dem til den nye, røde verden, og spredte sig sammen med dem. I de underjordiske byer, i minerne og fabrikshallerne. I tunnellerne og på stationer. Overalt kan man se dem, hvis man blot kigger efter. Og det siges, at man i Mars mørke tunneller kan se en lille pige danse med dem.

Magnus McBride

"Prøv at se på dem: Endeløse rækker af zombier. Forført af løfter om penge. Penge som de alligevel bruger på stoffer, ludere og andet lort så de kan holde deres miserable liv ud. De har alle haft valget mellem dem og os. Mellem frihed og lænker. De valgte at blive tandhjul i den kapitalistiske maskine. Og nu. Nu vil de blive knust sammen med den."

Tung industri

Magnus var kun et barn, men han huskede instruktionen: Så han sørgede for at hans maske sad tæt, før han hjalp Rolf med at få sin på. I det fjerne varslede sirenen gasudslippet, og overalt i den underjordiske by kunne man høre begyndelsen på kaos. Han tog sin lillebror ved hånden og sammen gik de hen til forældrenes soveværelse. Forsigtigt skubbede han døren op og hørte morens hulken inde fra mørket. Hun lå med ansigtet trykket ind til deres fars brystkasse, og da Magnus tændte lyset så han at sengen var smurt ind i blod. Da moren så dem rejste hun sig fra sin livløse mand, og kaldte dem til sig imens hun strammede grebet om den blodige kniv. Pludselig satte hun i et spring, og Magnus nåede kun lige at undvige stikket. Angrebet var så kraftigt at hun faldt, og de skyndte sig at flygte ud af hoveddøren før hun kom på benene igen. Ude på opgangen herskede der en stemning af panik og rædsel. Maskeklædte beboer stormede ned af trappen mod den smalle udgang, imens deres naboer gik rundt med forvredne ansigtsudtryk og skreg af ting der ikke var der. Rolf var lammet af synet, og Magnus måtte tage ham op på sin ryg for at få ham med. Han nåede at få dem et stykke væk, da de blev stoppet af et voldsomt slagsmål. Længere oppe af trappen gik deres mor imod dem med små, rystende skridt. Magnus så sig desperat omkring efter en udvej, men alle vegne var der spærret. Lige på nær elevatoren. Han kæmpede sig vej til den blanke metaldør, og

trykkede febrilsk på tilkaldeknappen. Der skete ikke noget, og da han kastede et blik bagud kunne han se deres forfølger få meter bag sig. Med en styrke han ikke vidste han havde, tvang han døren op og så direkte ned i skaktens mørke. Han stod som forstenet indtil en hånd strejfede hans hals. Så sprang han. Med sin bror på ryggen kastede han sig ned i dybet og greb fat i et kabel. De faldt imens hans hænder blev revet til blods af den ru metaltråd. Så ramte han noget hårdt, og verden forsvandt.

Børnehjemmet

Man havde samlet de forældreløse børn i en gammel, faldefærdig fabriksbygning. Omsorg havde de frivillige sjældent overskud til at vise. At mætte alle munde var en stor nok udfordring i sig selv, så børnene var overladt til hinanden og noget udslidt legetøj. Men for Magnus og Sofia var det nok. De genkendte det vagtsomme og tilbageholdende blik hos hinanden, og selvom de aldrig talte om deres korte barndom, så vidste de, hvad de havde til fælles. De holdt sammen, og passede på Magnus lillebror Rolf, der endnu havde et naivt og længselsfuldt skær i sine øjne. De følte sig nærmest som to små forældre, til et endnu mindre barn. Når de kunne, så gemte de lidt mad, og opbyggede et lille forråds-kammer så Rolf altid kunne få lidt at spise. Og med fælles hjælp beskyttede de ham mod den vold, der spirrede hos de forladte krigsbørn.

Om aftenen sneg de sig ud af bygningen og op igennem tunnellerne til et forladt udkigstårn på overfladen. Gennem de tykke vinduer kunne de se stjernehimmelen og de gættede sig til hvilket prik, der var Jorden. Imens der lød skud og eksplosioner i det fjerne, lovede de hinanden, at de en dag ville tage Rolf med op til det sted hvor freden herskede og alle var mætte. Et naivt barneløfte, som de begge mindes med et stik i hjertet.

En dag blev de alle stillet op på en linje, og nogle unge mænd i sorte læderjakker og med røde armbind, så børnene igennem. Sofia blev bange. De mindede hende om noget hun helst ville glemme. Men Magnus, han så sine helte og hans hjerte svulmede af stolthed da de valgte ham og Rolf. En stolthed, der dog hurtigt blev til tårer da de efterlod Sofia.

Revolutionens børn

Dybt nede i det omfattende tunnelsystem havde oprørsbevægelsen deres eget børnehjem. Her trænede de børnene til den dag de skulle overtage frihedskampen. Både Magnus og Rolf var lærenemme, og brugte alle døgnets vågne timer på den benhårde undervisning. De lærte at improvisere sprængstoffer, riffellen blev en naturlig forlængelse af deres arm og de blev de rene akrobater når de bevægede sig lydløst gennem Mars industribyer. Og de var ikke alene. Oprørsbevægelsen opfostrede en

hel hær af frihedskæmpere. De var de underjordiske børn, revolutionens børn.

Ilddåb

Rolf var egentlig ikke gammel nok til at tage med på missioner, men Magnus ville ikke kunne have undværet ham. Drengen brugte aldrig sine våben, men hans sanser var skrappe og han tænkte hurtigt. De udførte speciel opgaver. Snigmord, spionage, sabotage. Imens de andre holdte barrikaderne, så sneg de sig ind i fjendens territorium, løste opgaven og forsvandt igen. Bag sig efterlod de døde officerer, tikkende bomber og tomme efterretningsmapper. Ja, trods deres unge alder så var de et dødeligt våben for revolutionen.

Distrikt for distrikt

Årene gik, kampen fortsatte og de to brødre blev voksne. De havde efterhånden fået status som specialtropper, og arbejdernes republik brugte dem tit som forbilleder. En dag blev de sendt ud til et distrikt, hvor arbejderne var begyndt at strejke og demonstrere. Magnus og Rolf infiltrerede hurtigt fagforeningen, og begyndte at tale for brugen af vold i kampen for bedre vilkår. Selvom en del af de ældre arbejdere ønskede at holde sig til fredelige protester, begyndte de unge at flokkes omkring dem. Og snart var de bevæbnet. Da lejesoldaterne begyndte at slå ned på demonstranterne var snigskytterne klar til at svare igen. Revolutionens flammer bredte sig, og de ville brænde indtil de havde rensset Mars for de kapitalistiske parasitter

Rebekka

Magnus hjalp til med at grave folk ud af murbrokkerne. Hospitalet havde længe prøvet at holde sig neutralt, men da oprøret var ved at overtage byen havde lejesoldaterne bombet alt infrastruktur. En af dem han reddede fri fra ruinen var Rebekka. Hun var en ung læge fra Jorden, der var taget til Mars for at hjælpe med den kritiske sundhedssituation. Nu lå hun selv på en bære dybt nede i republikkens felthospital. Han besøgte hende ofte, og de havde lange samtaler, hvor hun spurgte ind til oprørets organisation og mål. Så snart hun kunne begyndte hun at hjælpe til med de syge og sårede, og Magnus blev bjergetaget af hendes evner. Hun kunne helbrede mange af de sygdomme, som florerede blandt oprørerne og lappede de mest fortvivlende sår sammen. Han assisterede hende så ofte han kunne, og hun var god til at lære fra sig. Til gengæld lærte han hende at bruge en riffel, og bevæge sig uset gennem ruinbyen. Snart var hun lige så dødelig som resten af gruppen.

Talen.

Der var stadig en stor del af arbejderklassen, som endnu ikke havde tilsluttet sig kampen. Det var dem de ville nå ud til, da de brød ind i Broadcast-centeret. Rebekka havde forberedt en tale, som skulle vække de sidste arbejdere fra deres dvale. De havde ti minutter fra de sparkede døren op til at ordensmagten ville være der. Det var hurtigt ind, og hurtigt ud. Boris tog sig af gidslerne og Rolf klarede det tekniske imens Magnus tog stilling ved vinduet for at sinke lejesoldaterne. De skulle købe Rebekka nok tid til at sprede budskabet. Det var de længste ti minutter i deres liv. Men ikke kun pga. det dødsensfarlige arbejde. For imens Magnus skød ned mod gaden, så gav Rebekkas flammende stemme genlyd i hans hjerte. Og imens hun holdt den skæbnsvangre tale, så han pludselig den unge læge i et helt nyt lys. Den dag idag ved han ikke hvordan det lykkedes dem at komme helskindet tilbage, men mod alle odds lykkedes det. Republikken fejrede dem som helte, og de festede natten igennem. Rebekka og Magnus, akademikeren fra Jordens elfenbenstårne og proletarknægten fra Mars underverden, pludselig følte de sig tættere knyttet end de før havde været til noget andet menneske. Beruset af adrenalin, vodka og sejr fandt deres kroppe hinanden, og de smeltede sammen.

Barnet

Barnet var sygt. Deres barn. Det var hjertet. Det slog ikke som det skulle, og det lille menneske var helt blå og hev efter vejret. Det havde brug for mere end den behandling Rebekka kunne give ham. Magnus anede ikke sine levende råd, og han forberedte sig på at måtte begrave sin førstefødte datter. Men Rebekka kunne ikke forlig sig, og en morgen var Rebekka forsvundet sammen med deres barn.

Jorden tur-retur

De stod som lamslået imens de så ned på Jordens krystalblå overflade. Det var endelig lykkedes dem at komme frem. Jorden. Det sted de havde drømt om som børn. Nu manglende de bare at have Sofia med. Tankerne bevægede sig videre til Rebekka. Hun var vokset op her. Gad vide om hun var dernede et sted? Magnus ville ikke tænke på hende, men savnet og følelsen af svigt sad dybt i ham. Efter at hun havde forladt ham var der kun kampen tilbage, og han arbejdede hårdere end nogensinde før. Nu var de på deres hidtil sværeste mission. Et attentat på en læge ved navn Edward Ernst.

De lignede to almindelige studerende imens de vandrede gennem Londons overdådige gader, og ingen bemærkede de lyddæmpende pistoler under jakken. De var nervøse, da de gik ind på hospitalet, men da målet dukkede op blev de kolde og fik tunnelsyn. Magnus gav ham tre skud i bryst, Rolf gav ham tre i hovedet. Så løb de. De havde memoreret syv forskellige flugtplaner, og de fik brug for dem alle sammen. Alarmen gik og tunge metalgittere forseglede den ene udgang efter den anden. Mulighederne begyndte at svinde ind, da en svag stemme pludselig lød "Herovre!"

En gammel ven

De kunne ikke tro deres egne øjne. Efter flere års adskillelse stod Sofia, Magnus og Rolf igen overfor hinanden. Men der var ikke tid til snak: Sofia havde kidnappet et barn, og Magnus og Rolf havde begået et mord. Uden at udveksle så meget som et ord, samarbejdede de om en desperat flugt. Ned gennem en affaldsskakt, under den helvedsvarme forbrændningsinstallation og op på en godsvogn. De sad tæt imens Londons underverden suste forbi udenfor. Magnus stirrede nervøst og vantro på Sofias datter. Det lignede godt nok hans egen lille pige. Men alle børn ligner jo hinanden. Han skulle til at spørge ind til barnet da godsvognten holdte, og et vagthold nærmere sig. De hoppede af, fandt et kloakdæksel og gik endnu længere under jorden. I tre dage flygtede de gennem byen, indtil de var ombord på et lastskib mod Mars. De gemte sig i nogle container, og de åndende lettet op da de forlod atomsfæren. Det var først nu han rigtig så hende. Magnus omfavnede hende som en bror ville omfavne en længe savnet søster. Han fortalte om revolutionen, og drømmen om en republik på Mars. Han fortalte om Rebekka og om deres barn. Og han fik helt tårer i øjnene for Sofias datter lignede hende på en prik. Da Sofia fortalte om sit liv løb det Magnus koldt ned af ryggen. Hun var blevet brugt til medicinske eksperimenter. Som et forsøgsdyr. Men hun fortalte om det, som om det var en god ting. Som om hun var glad for en ungdom med smerter, giftige stoffer og tvivlsomme medikamenter. Han fik kvalme da hun fortalte om den kunstige befrugtning, og han smilede for sig selv da han hørte at det var dr. Ernst, da havde stået bag det. Det svin fik som han fortjente. Sofia kunne godt mærke på ham at han var blevet oprørt, så hun begyndte at fortælle nogle eventyr og historier hun havde læst gennem sin opvækst på klinikken. Ligeså stille fandt de tilbage til de gamle roller, og den lange rejse som blinde passager følte som tiden på børnehjemmet. Men det var kun en lånt tid. Da de landende var det tydeligt at nogle ledte efter dem. Skærme viste deres ansigter, og der gik hundepatruljer overalt. De prøvede at finde vej tilbage til deres egne linjer, men snart var det klart at nogle fulgte efter dem. Det var en gruppe på fire soldater. En af dem holdte en slags computer. "Hun er lige her i nærheden." Mere nåede han ikke at sige før der lød fire dæmpet skud. Magnus gik hen til ligene og fandt computeren. Skærmen viste et kort over tunnelsystemet, med en rød brik der hvor de stod. "Er du

chippet?” Sofia svarede ham ikke, men kiggede bare bedende på ham. ”ER DU CHIPPET?” Hun nikkede. Sofia så bedende på Magnus: ”Vil du ikke nok hjælpe os?”

”Vi kan ikke efterlade dem...” Sagde Rolf, som for sammen da lyden af et nyt eftersøgningshold nærmede sig. Magnus så på sin gamle barndomsven, og selvom desperationen bredte sig i kroppen vidste han at han måtte hjælpe hende. Ellers ville de sende hende tilbage til det kliniske helvede.

Det lykkedes at få Sofia til Zeta-minen, hvor en kontakt kunne fjerne chippen. De nåede ikke at tage ordentlig afsked. Men de kunne godt have sparet deres hastværk.

For dusørjægerne ventede på dem, efter at de havde sat hende af.

Fanget

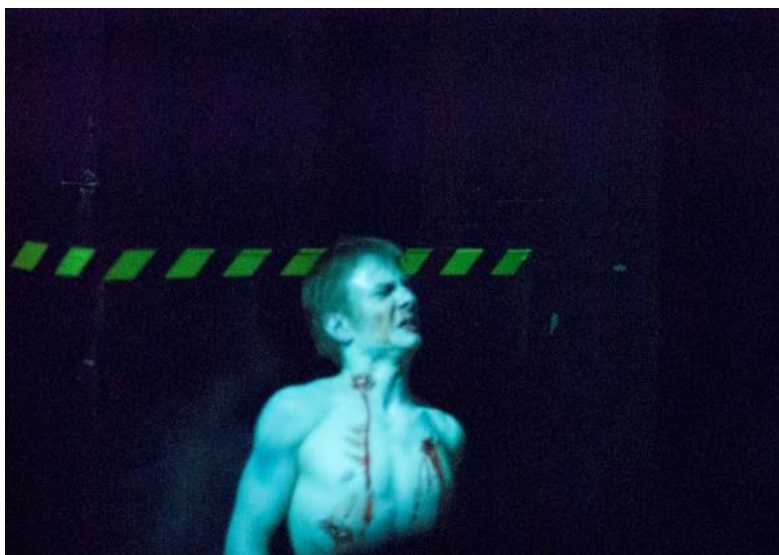
Magnus kunne høre Rolf græde i cellen ved siden af. Selv havde han lyst til at skribe. De skulle aldrig havde taget hende med. De var så tæt på at komme sikkert hjem, men hun havde ødelagt alting.

Magnus vidste ikke hvor de var, men han vidste udmærket godt hvad der var dem i vente. De ville ødelægge dem. Lige så stille, kropsdel for kropsdel indtil de havde fået alt ud af dem. Men de ville ikke sige noget. Intet.

Tilbage

De holdte en ceremoni til ære for Rolf. Den tapre, lille Rolf, der ikke engang havde fået dun på hagen. Tortureret og dræbt. Han var knækket til sidst, og han havde tiggat Magnus om at fortælle hvad han vidste. Det havde været næsten umuligt at holde på hemmelighederne, imens Rolf blev mishandlet for øjnene af ham. Imens de klippede hans fingre af, led for led.

Magnus kunne ikke huske hvordan det var lykkedes ham at flygte, men pludselig var han tilbage i den underjordiske lejr. Alene.

På kanten af ragnarok

Kampen fortsatte, og frihedskæmperne blev mere og mere presset. Overalt vandt Koncernerne terræn, og de var allerede begyndt at proklamere deres sejr. Tunnelerne blev fyldt med gas, og stormen af lejesoldater ville ingen ende tage. De var syge og trætte, og havde hverken mad eller ammunition til at kunne fortsætte meget længere. De sidste kampdygtige havde opgivet deres stillinger, og gjorde nu klar til en sidste offensiv. De havde lavet bomber med hallucinogen gas fra kemikaliefabrikken i hans gamle barndomsdistrikt. Paradoksalt nok den samme gas, som havde sat en stopper for hans barndom. Han huskede bittært deres effekt. Selv en lille koncentration kunne få folk til at miste forstanden. Den lille gruppe af idealister vidste hvad de måtte gøre. Alle industribyer, som endnu arbejdede for koncernerne måtte infiltreres og tilintetgøres. Hvis revolutionen skulle dø, så ville den tage kapitalismen med sig.

Zeta

Magnus havde tilbragt en uge i Zeta-minen, da uheldet skete. Han vidste ikke hvad han havde gjort galt,

men pludselig begyndte hans detonator at vibrere. Han så vantro på den; De bomber han havde plantet overalt i dette gigantiske minekompleks var begyndte at springe. Alvoren gik først op for ham da der kom en sivende lyd fra hans taske. Panisk kastede han den fra sig, og stormede ind i den første, den bedste elevator. Først da dørene var lukket så han hende: Sofia.

